

Vi synes også, der skal være det på ældreområdet, og det skal der såmænd mestendels for at skabe tryghed. For er der noget, de ældre har brug for i den verden i øjeblikket, så er det tryghed. Verden er så omskiftelig, den er så udfordrende, at der ikke må være alt for meget turbulens dér.

Jeg vil godt sige, at CD har ingen berøringsangst. CD har ikke noget problem med at lave aftaler under én forudsætning: at vi er enige om resultatet. Vi kan jo ikke købes for hvad som helst for nu at bruge det udtryk, der har været brugt et stykke tid.

Jeg tror ikke på en stor, forkromet løsning, hvor regeringen og CD finder sammen, men jeg håber på, at man på enkeltområder kan lave nogle mindre aftaler, som vi så i fællesskab finder finansieringen til, og jeg skal vende tilbage til om et øjeblik, hvad det kunne være.

Jeg kan lige så godt sige med det samme, at en stor, forkromet aftale vil kræve noget i forhold til boligejerne. Enten skal der gøres en indsats mod ejendomsskatterne, eller også skal man have et loft over ejendomsværdibeskatningen. Det er forudsætningen for, at vi kan lave en stor og bredere aftale, og så vil vi selvfølgelig senere vende tilbage til en egentlig afskaffelse og nedtrapning over en årrække af ejendomsværdibeskatningen. Men det er selvfølgelig ikke noget, der har med finansloven at gøre, det er noget, der har med fremtiden at gøre. Men for at få en bred og stor aftale nu, så kræver det altså en indsats omkring de her ting.

I CD er vi af den opfattelse, at et stærkt erhvervsliv er forudsætningen for velfærden. De to ting følges altså ad, og derfor synes vi, at det er uforståeligt, at regeringen strammer over for erhvervslivet. Jeg må indrømme, at jeg har meget, meget svært ved at se logikken i at gøre det dyrere og vanskeligere for små virksomheder at ansætte mennesker, der måske risikerer at være mere syge end de nuværende medarbejdere, altså det rummelige arbejdsmarked.

Hvorfor i alverden går man ind og begynder at lege med den sygedagpengeforsikring, som man lod fjerne i forhold til de små virksomheder. Det er da at bede om, at de små virksomheder, der formodentlig har stor vilje til at forsøge at løse problemerne omkring det rummelige arbejdsmarked, ikke tør gøre det. Vi synes ikke, det hænger sammen.

Cementafgiften forstår vi altså heller ikke helt. Jeg synes, at finansministeren skulle lytte lidt til sine partifæller i Aalborg, der fortæller

om, hvad det vil betyde for Aalborg Portland – en kernevirksomhed i det område – hvis man laver cementafgiften.

Jeg kan huske den tid, hvor vi sloges om grønne afgifter på erhvervslivet, og jeg kan også huske alle de forhandlinger, der foregik for netop at hjælpe den virksomhed, der havde investeret en masse i miljø, for at den kunne klare sig igennem de grønne afgifter på en rimelig måde. Og nu kommer man så og ødelægger det hele igen.

Omkring de generelle grønne afgifter må man jo sige, at enten skal de lægges på de private, og så er de socialt skæve, eller også skal de lægges på erhvervslivet, og så ødelægger de konkurrenceevnen. Hvad vil regeringen dog dér? Og man kunne så også nævne CO₂-afgiften og ATP-kompensation og alle de her ting.

Jeg tror, finansministeren og vi er enige om, at der i horisonten i den internationale økonomi ligger ganske meget uro eller i al fald usikkerhed. Og hvis man kan se det i det fjerne, så er det vel ikke lige tidspunktet at ødelægge konsolideringen af dansk erhvervsliv. Så er det da det modsatte, man skal til.

I virkeligheden skulle man fjerne G-dagene, man skulle forbedre generationsskiftet, og man skulle sørge for, at forskningen i nogle af erhvervene blev stærkere. Det ville være en fremsynet erhvervspolitik, der ville forberede det danske samfund på en eventuel nedgang i omverdenen.

Investering i fremtiden taler så mange om, og det er også rigtigt, men jeg opfatter nu mest regeringens ambitionsniveau med hensyn til at investere i fremtiden, som at man er optaget af at betale gæld og betale gæld og betale gæld tilbage, og det lyder da meget smukt. Men hvorfor i alverden prøver regeringen så ikke også at styrke investeringen i fremtiden i stedet for kun at koncentrere sig om gældsafbetalingerne.

Investering i fremtiden er også f.eks. en investering i skolevæsenet. Det kan godt ses som en udgift, men det kan lige så godt ses som en investering på lige fod med et gældsafdrag. Hvad med investering i forskning? Det er også en investering i fremtiden. Hvad med investeringen i børn, altså i vores fremtid? Det er da en underlig måde at betragte alt det her alene som udgifter i stedet for at sige, at dette er fundamentet.

Jeg har lyst til at spørge finansministeren, hvilken glæde man i alverden egentlig har af i løbet af en årrække at se et gældfrit samfund, der til gengæld overhovedet ikke har fundamentet for at bevæge sig videre. Man kan jo sag-